

EMANOIL SBÂRNEA

AMINTIRI, AMINTIRI
cu și despre inginerul – muzician

CONSTANTIN C. FLORESCU

IAȘI – 2006

Tehnoredactare : Violeta Hâncu

CUPRINS

- În loc de prefață ;
- Vă vorbesc de dincolo de viață ... !
- De unde se vede cum stă chestia cu
„, Păcăleala” !
- Examenul de diplomă ;
- Totul prigratit !
- Un muzician de clasă ;
- La cumătra ;
- Alte amintiri ;
- O plimbare pe malul lacului Bicz ;
- O excursie de pomină !
- Vai ! ce viscol am prins ;
- Ce ai matale cu dosarul meu ?
- Misiune în Bulgaria ;
- Aterizare forțată la Huși ;
- La vama Albița ;
- Domn Antrenor;
- 38 de ani în slujba sectorului de drumuri ;
- Necrolog ;
- Epilog.

.....//.....

În loc de prefață

A trecut ceva vreme de când ne-a părăsit pentru totdeauna un om deosebit, un prieten și coleg extraordinar, un om de o corectitudine și de un devotament de „, dădea în clocot”, inginerul Constantin C. Florescu.

Fără îndoială între timp apele sau mai liniștit, cu toții am înțeles că viața este așa cum e, și că trecerea în neființă este ceva ce ne este dat nouă tuturor pământenilor, unora mai devreme, altora mai târziu, depinde de constituția genetică, de cel de sus, de soartă.

Am dorit să scriu rândurile următoare nu pentru a scoate în evidență mai știu eu ce eroisme, că vezi doamne având în mână creionul pot să-mi „fac de cap !”, să alerg și pe stadion și pe o pajiște verde, verde sau chiar pe o dună de nisip. Am dorit să ne aducem aminte cu pioșenie și respect de un mare OM, inteligent, muncitor, cu un caracter deosebit și nu în ultimul rând un mare muzician.

Un om care a scris nenumărate articole în revistele de specialitate, cărți de un sprijin real pentru studenți și inginerii practicieni. A elaborat instrucțiuni originale în domeniul, pe

care unii azi le „pășesc” ! Cred că este printre puținii ingineri ai Regionalei de Drumuri și Poduri Iași care au călcat „perpedes” întregul său patrimoniu, cunoștea regionala mai bine decât propriile sale buzunare !

Dar vorbă multă sărăcia omului. Costeluș mă auzi ? Ai legătura !

...//...

Vă vorbesc de dincolo de viață !

Mă ce chestie ! Mai sunt oameni care-și aduc aminte de mine ? De ce oare ? Poate unii zic fără intenții ca marea noastră artistă Mia Braia :

E mult de când te-ai dus: o veșnicie !

Câți ani în părul tău au nins ;

Și câte flori de crâng, de iasomie.

S-au stins, s-au stins !

Dar Doamne Dumnezeul meu cântecul și versul a încălzit întotdeauna pe tot românul, chiar dacă-i dus la locul de odihnă veșnică.

Poate de aceia poetul Mihai Eminescu a scris versurile

:

„Mai am un singur dor

În liniștea serii

Să mă lăsați să mor

La marginea mării ;

Să-mi fie somnul lin

Și codrul aproape,

Pe întinsele ape

Să am un cer senin
Nu-mi trebuie flamuri,
Nu voi sicriu bogat,
Ci-mi împlețiți un pat
Din tinere ramuri.”

De fapt medicii și Dumnezeu au gândit și mi-au sortit altfel viața, dar asta este o altă problemă. Cu certitudine de aici, din mormânt unde am fost pus să-mi trag păcatele, cu voie sau fără de voie, îi salut pe toți cei care-și mai aduc aminte de mine.

Adevărat, pe mulți i-am ajutat, în scurta mea viață să devină oameni, unii au luat-o în serios și s-au realizat, alții și acum mai „sughiță”, iar eu mi-aduc aminte cu nostalgie că :

„Pe lângă plopii fără soț
Adesea am trecut ;
Mă cunoșteau vecinii toți
Tu nu mai cunoscut.”

Dar fiecare dintre noi a avut un destin și-l mai are, deci fiecare poate cânta:

„De ți-ar spune poarta ta
Câte nopti am plâns cu ea !
Câte nopti întregi de-a rândul
I-am mărturisit ei gândul !” , etc.

Și așa încet, încet dragii mei, sunt nevoit a mă întoarce la „treburile” mele, nu înainte de a vă cânta ceva deosebit :

„A plecat un tren din gară
Și cu el iubirea mea;
Cui voi spune-n astă seară
Somn ușor ... când s-o culca.”

Constantin C. Florescu

De unde se vede cum stă chestia cu „Păcăleala”

Întruna din zile plec din Iași spre Botoșani unde trebuia să mă întâlnesc cu șeful secției de drumuri și poduri, nimic deosebit, ajung sănătos la secție. Și ce să vezi ? Mi se spune că, șeful a fost chemat la partid. Lozincă destul de utilizată pe vremea aceea, când doreai să pleci aiurea.... ! Aștept două ceasuri. Pas ! de șef ! Atunci am luat o decizie, zic eu corectă, evident după ce am ascultat și rezolvat ceva probleme ale salariaților secției. În drum spre Iași trec și prin Suceava. Ajung la secție aproape de sfârșitul programului. Peste cine credeți că dau, peste Costel Florescu !

- ce faci amice ?
- sunt în concediu și am trecut pe aici deoarece am întâlnire cu șeful de la Botoșani.

Cam sceptic îl privesc și îi zic :

- și tu Brutus ?

Costel se uită la mine parcă cerându-și scuză. Ce s-a întâmplat ? Îi răspund :

- și eu am avut întâlnire cu același personaj și toată lumea jura că-i plecat la partid.

De fapt care-i problema ? Șeful de la Botoșani avea o meteahnă, îi cam plăceau femeile.

Povestește un coleg de al său de facultate :

„ Să vezi și să nu crezi; aveam întâlnirea de 20 de ani de la terminarea facultății, aproape toți colegii erau prezenți, lipsea doar Mircea de la Botoșani. Dăm telefon acasă, dar soția sa jură că-i plecat la Iași la întâlnirea cu colegii de facultate. Între timp aflară de la un asistent mai mic în ceea ce privește anul absolvirii, care le spuse : „ Mă ! pe Mircea îl așteptați ? Zadarnic ! Acu o oră l-am văzut făcând plajă la stadion (era în tribună la un meci al Politehnicii) însoțit de două dame focoase. “

Stau de vorbă câteva minute cu Costel și deoarece ne era cam foame, aterizăm la crama din Suceava, programul terminându-se de ceva vreme.

Ulterior ne-am deplasat împreună la Cacica, unde locuiau pe atunci socrii domniei sale. Oameni deosebiți !

La un moment dat Fănică, conducătorul auto, vine și ne spuse cam în secret de altfel :

- „ la masa aia din spatele dvs., șeful de la Botoșani este cu o fetișoară” !

Făcând o rotire inversă acelor de ceasornic, ce văzurăm ? Într-adevăr șeful de la Botoșani era la masă cu o fetișoară cam slabă, cam urâțică, și se pare neconsolată, ne facem că nu-l vedem, el nici atât.

Deodată Costel zice : am văzut mulți deștepți în viața mea, dar unul ca ăsta niciodată, măcar sa fi avut ceva carne pe ea !

.....//.....

Examenul de diplomă

Într-una din zilele anului 1988, mă întâlnesc din întâmplare cu marele profesor Mageron. Unde credeți ? În tramvaiul care circula din Piața Unirii din Iași spre Podu Roș, acolo unde cei avizați zic, adevărat sau nu , că domnii sângeroși ai Moldovei îi decapitau pe hoți, violatori sau alte specimene Ce bine ar fi să o facă cei în drept și astăzi.....

Îl salut respectuos și îl abordez cu banala întrebare : ,, Ce faceți domnule profesor ? sunteți sănătos ? “ Domnia sa îmi spuse că este invitat la masă la un asistent de al său. La un moment dat se întoarce brusc spre mine și cu o mină de om care nu prea avea legătură cu tramvaiul în care călătoream – probabil că domnia sa credea că sunt de la securitate – mă întreabă :

- Domnule sau tovarășule, mi-ai fost student ?
- Domn profesor, cu voia dvs. vă mărturisesc ca nu , dar am terminat în 1958 Facultatea de Construcții din Iași, Secția Drumuri și Poduri.

Cu un ochi la slănină și cu altul la făină, dragul nostru profesor al Politehnicii leșene, îmi zice nonșalant :

- te pomenești că ai fost coleg cu inginerul Constantin Florescu și că îl știi și pe Teiu Botez, un om deosebit !

Rămân ca la dentist, de unde până unde auzise de Costel ?, Sigur pe marele meu mentor în „ poduri” Teiu eram convins că-l cunoștea, dar pe Costel : ba ! Care-i figura ?

Domnule , povestește profesorul, vine odată la mine Constantin Florescu, în chip de absolvent al facultății de construcții, pe care și dumneata ai absolvit-o și-mi cere să-i rezolv o problemă destul de aridă, mi se pare ecuația unui pod pe cabluri. Memento ! Așa cum ați înțeles profesorul nostru de poduri Teiu Botez, avea o imaginație nemaiîntâlnită, dar știa și carte și într-un exces de zel îi dădu lui Costel pentru diplomă să proiecteze un pod pe cabluri, așa cum deosebitei doamne ing. Corina Mihăilescu – Oprișan – un „ pod bătut în cuie” ... ! Atenție, pe atunci nu aveam calculatoare, aveam în schimb o nenorocită de riglă de calcul, made în URSS ! A rămas de pomină discuția între Teiu Botez și alt cirac al antreprizei Șesan pe când proiectau cinematograful „ Republica “ și blocurile de pe Karl Marx (Lascăr Catargi) ce legătură o fi avut românii cu individul ? :(cât fac 2×2 ? – asta era după

miezul nopții – Răspuns incredibil : cu oarecare îngăduință 3,9999 etc. !)

Când după câteva zile Costel Florescu se duse la domn profesor acesta-i zise : domn inginer mi-ați dat puțin de lucru, dar am rezolvat problema . Sper că în arhiva institutului Politehnic din Iași să mai existe teza lui Costel ?

.....//.....

Totul prigatit !

Printre multe alte calități Costel Florescu era apropiat de oameni; așa se face că într-o deplasare în zona „ Vatra Moldoviței” azi un fel de pseudobucovină, (observați că președintele de azi al României n-a „ gavarit” niciodată cuvântul Bucovină, el confundând-o cu Moldova), ne întâlnim cu un om deosebit: Ion Cenușă și el plecat prea devreme dintre noi !

Domnia Sa, după ce o viață fusese șeful Districtului de Drumuri și Poduri din zonă, era „ tânăr” pensionar, cred că era „ înțărcat” de vreo două luni ; ne primi cu brațele deschise.

Costel îl întreabă : „ care-i treaba cu pensionarea, care-i starea națiunii” ?

- Don inginer, bună, când munceam pe la drumuri eram un nimic, azi sunt cineva și totul prigatit. Cu ceva ani în urmă Costel a făcut un filmuleț în zonă, destul de coerent, dar și cu ajutorul lui nea Ion care spunea pe atunci : „ Totul prigatit” !

Costel captivat de patosul și tonul „ tânărului” pensionar îi zice :

- ei și cum te-ai ajuns ? de ești azi cineva ?

- nimic mai simplu spune, răsfățatul soartei, acasă nevasta mea zice : cineva trebuie să facă focul, cineva trebuie să dea de mâncare vietăților din curte, cineva trebuie să se ducă la pâine, cineva trebuie să vorbească cu și uite don inginer Florescu , așa am ajuns eu cineva !!

.....//.....

Un muzician de clasă !

Într-una din zile pe strada Horia din Iași m-am întâlnit cu dirijorul Vintilă, care mă privi cu oarecare curiozitate și-mi spuse : „ Parcă ne cunoaștem” ? De unde ? „ De la înmormântarea lui Constantin Florescu “ îi răspund. Impresionat începu să-și ceară scuze, dealfel nemeritate, spunându-mi că acel domn pe nume Constantin Florescu a fost un muzician de forță , un bariton, un talent extraordinar zicându-mi : stimate d-le inginer, vezi că a fost coleg de Școală Populară de Artă din Iași cu marea noastră cântăreață Viorica Cortez, oameni deosebiți !. Mulțumesc domnule Vintilă !

Domnia sa îl cunoștea bine și știa cu câtă ardoare interpreta Costel melodiile : Zaraza, Smaranda, La umbra nucului bătrân, Curge Bistrița la vale, În rariștea de lângă vii, Îți mai aduci aminte doamnă, etc., iar ultima perioadă a vieții sale „ Iașul iubit” cântat împreună cu vărul și finul său numit tot Constantin Florescu acompaniați chiar de autor C. Bardan. De altfel împreună au editat o casetă audio „ Te aștept pe același drum”.

De arii din operă nici n-am curajul să pomenesc. Stăteam ore în șir să-l ascultăm cu toții ... ! O tempora, o mores !

.....//.....

La cumătra

Cred că era prin toamna anului 1958, eu fiind pe atunci un fel de șef de lot la construcția și modernizarea drumului național Tecuci – Bîrlad. Eram tânăr abia ieșit din facultate; fără prea multă minte, fără parale, dar bun simț tot înainte .

Domnul Constantin Florescu în calitate de proiectant dirija sau mai bine spus conducea grupa de proiectare a DRDP Iași. Poate unii nu știu dar „Ei” au proiectat DN 24 de la km 0+000 (Tișița) la 107+000 (Crasna) pe bani puțini dar cu o tehnicitate mai rar întâlnită la niște ingineri tineri, ambițioși și deștepți.

Într-una din zile mă deplasez în zona Ghidigeni, unde grupa de proiectare făcea ridicări topo. Acolo se știa că există o anumită „cumătră” care făcea un borș ca la „mama acasă” și pe deasupra dădea vinul cu „găleata”, evident celor care plăteau.

Afară, un soare arzător, cum numai o toamnă târzie îl poate etala, domnul Florescu avea atașat la aparatul topo și o umbrelă.

- Ce faceți domn inginer ? Plouă cumva ?

Îmi răspunde sec :

- Domnule, căldura asta îmi poate încurca lucrurile în inițiativa mea de a elabora un proiect corect și cinstit.

Vedeți Costel știa că sunt proiecte mai mult sau mai puțin corecte. Depinde de mulți parametri. Eu de colo în calitate de un fel de gazdă îi rog :Strângeți aparatele , stadiile și vederea binoculară, sunteți invitații mei la „ cumătra” ! Interesant atunci și acolo nu și-a manifestat marele său talent de cântăreț. Cu alte cuvinte domnia sa nu cânta în dorul lelii” !.

.....//.....

Alte amintiri !

Sigur, azi toți se îngrămădesc să-i elogieze sau să-i înjure pe cei care nu mai sunt printre noi. Este o chestiune pentru unii de înțeles, pentru alții „, nem tudom” ! Dar eu consider că, ei trebuie pomeniți ori de câte ori există o posibilitate favorabilă. Asta înseamnă educație, să ne amintim de cei care au fost.

Constantin Florescu îl simt și azi de parcă este printre noi, măcar și pentru faptul că ani de zile, fără a se da mare, a fost membru într-un cor bisericesc. se ducea cu conștiinciozitate la repetiții, la slujbele duminicale sau cu prilejul sărbătorilor ; la nunți, botezuri, etc. cu multă plăcere, sau poate din dorința sinceră de a cânta...

Ce om deosebit !

....//....

O plimbare pe malul lacului Bicz

Într-o scurtă vacanță mergem la Călugăreni pe malul lacului Bicz, la poalele Carpaților sau mai bine zis a Ceahlăului. Aveam pe atunci un Renault 10 „, ultimul răcnet” în problemă.

Apropo de Ceahlău, uneori mă contraziceam cu Costel pe o temă ce nu avea legătură cu meseria noastră. El fiind într-un fel pășcănean, îl adora pe bună dreptate pe marele scriitor Mihail Sadoveanu. Eu, mă detașam uneori de gândirea sa profundă în ceea ce îl privește pe „, Ceahlăul literaturii române”. Nu că nu-l înțeleg, nu că nu-l iubesc, dar mama mea îmi povestea că prin 1930 ca tânără învățătoare a primit în loc de leafă, cărțile domniei sale. Costel mă contrazicea, mai ales când îi aminteam : Cine a scris „, Mitrea Cocor” dar „, Nada Florilor” ? Nu prea avea replică. La un moment dat se uita la mine cu un aer de copil prins la școală cu petarde în bancă și zicea : ai dreptate, dar eu nu sunt în măsură să-l judec ! Știi chestia aia ? unde nu-i foc, nu iese fum !

După ce stăturăm o zi la Călugăreni destul de destinși și oarecum mulțumiți ne apucă nebuneala. Costel zise : hai să mergem la Potoci să-l salutăm pe directorul nostru de atunci

Constantin Andrei, un om cumsecade și cu suficientă minte. Noi, trebuie să recunosc nu prea o aveam pe atunci. Plecăm într-un iureș pe malul lacului, un drum cu destule elemente geometrice care te putea lăsa ușor la mantinelă.

Șeful ne primi cu considerație deosebită. Acolo mai sorbirăm ceva, așa că întoarcerea a fost numai cu viteza a 2-a. Puteam să cădem în gol ? Puteam dar era păcat. Și așa încet, încet totul se estompează. Vă rog mergeți în vârful picioarelor, deoarece motorul Renaultului meu de altădată trebuie să se răcească.

.....//.....

O excursie de pomină

Plecam la Chișinău într-o excursie de pomină cu un grup simpatic. Doi dintre noi erau cam nostalgici, eu, singur, nevastă-mea profesoară trebuia să dea examen pentru un grad didactic și conu Iorgu Slobozeanu idem, el de fapt avea probleme mai „profunde” ! Înainte de a pleca în excursie am făcut o vizită la Trustul IAS Iași din Bucium, la un fost coleg de liceu, să-l rog să ne aprobe cumpărarea câtorva litrii de vin, bineînțeles extra! de la Huși. Directorul se uita la mine șăgalnic și-mi zise prietenește : „ Vorbești serios” ? și în același timp puse mâna pe două creioane : unul roșu și altul albastru „ la uite mă deșteptule cu ce culoare scriu aici pe nevinovata ta cerere “ ? repezit și dornic să rezolv problema cât mai repede strig : cu roșu ! Nu zice domnia sa : cu albastru, că cei de la cramă știu care-i chestia cu culorile.

Deci am plecat spre Chișinău bine dotați.

În autocar, după ce la districtul de drumuri și poduri Huși s-a băut cafea iar unii au degustat ceva din afrodisiacele pământului, era o atmosferă veselă și reconfortantă, s-au spus glume, Costel ne-a încântat cu romanețe și arii din opere celebre, a fost frumos și bine.

Ajunși la locul crimei , la Chișinău, ne-am făcut programul stabilit anterior, dar și unele cumpărături. Printre altele cu toții ne-am luat cu o rublă sau două câte o valijoară pe care și azi o mai am. În orice deplasare în teren, Costel o purta ca pe un fel de talisman. De altfel nu doar domnia sa dar și ceilalți coechipieri de suferință. Vedeți dvs. unde te poate duce ,, superstiția” ?

...//....

Vai ! ce viscol am prins

Pe vremea când eram șeful secției de drumuri și poduri Bîrlad, era de notorietate modul cum îmi primeam prietenii. Așa se face că într-o bună zi am plecat la Focșani, pentru a

mă întâlni cu ,, grupa de proiectare” a DRDP Iași, condusă pe atunci de domnul inginer Constantin Florescu

Vremea era superbă, de o limpezime extraordinară cred că nici aparatele topo nu transpirau. Pas de umbrelă ! Să vezi și să nu crezi, la Focșani ca la un semnal vremea ne făcu figura, se iscă un viscol cu fulgi mari de zăpadă sau așa cum spune ,, Instrucția de iarnă”, viscol general.

Băieții terminaseră treaba pe teren, dar nu și sticlele din biroul bravului șef de district Popa. Ce ne facem fraților ? Liciu Motrescu, dispărut și el azi dintre noi, fiind după părerea mea unul din cei mai optimiști oameni pe care i-am întâlnit în viață zise : ,, nimic mai simplu. Eu mă urc la volan și pașol”! Apropo știți care-i diferența dintre pesimiști și optimiști ? pesimistul zice : mai rău de atât, nici că se poate ! optimistul vesel și incoruptibil zice : scuze maestre, dar se poate !.

Uitasem să vă spun că nea Costică, altul ce o luă demult pe calea Domnului, șoferul ,, dubei” proiectării dormea de câteva ceasuri bune pe un scaun din fundul mașinii.

Eu care făcusem imprudența să merg pe mâna d-lui Florescu și trimisesem mașina la Tecuci mă decid urgent : ,, Liciule, viața noastră este în mâinile tale” Ajuns la destinație am aflat că el nu avea carnet de conducere auto.

La Tișița, de fapt viscolul se intensificase, între timp, un milițian ne oprește, nu atât pentru a ne controla la acte, ci pentru a ne atenționa ce vom păți plecând în viscol.

Și azi îmi aduc aminte cu câtă dezinvoltură Liciu i-a întins omului legii carnetul de conducere a lui „moș Costică” talonul mașinii și tot tacâmul. Milițianul un brav apărător al cuceririlor clasei muncitoare, nu numai că s-a făcut că nu observă că este altă persoană la volan dar ne-a și avertizat, brava lui !

- D-lor ingineri, fiți atenți vremea se înrăutățește !

Dar de ce nu-mi dați voie să vă zic ceva de Liciu, omul lui Costel Florescu ? Liciu era o figură inconfundabilă. El cânta foarte bine la acordeon și de aceea credea că pe unde merge toți trebuie să-l gratuleze. Așa se face că odată la Vatra Dornei, evident fiind cu Costel, șeful lui, comandă la restaurantul „De la pod”, era un fel de mansardă , fripturi și băutură. Bani ioc ! Calm îi zise lui Costel „, Bătrâne, tot eu te scot din impas”, ca și cum Florică comandase bunătățile. El credea că cei de la orchestra oricărui local îl va scoate din nevoi.

Dar ! „, O ce veste minunată”, în local se afla întâmplător fratele Ion, a lui Neculai Tăutu, directorul Regionalei de Drumuri și Poduri lași de peste câțiva ani, Ion plătește în final consumația imberbilor noștri.

Să revin la subiect, cum am ajuns la Bîrlad nu-mi aduc azi aminte, ceea ce știu este că mașina ARO a secției a stat câteva zile la Tecuci.

Dar nu pot uita că afară viscolul bătea, Liciu carnet nu avea, dar d-nul Florescu ne cânta. Ce ne cânta ? Cele mai frumoase arii din opere îndeobște cunoscute. Constantin C. Florescu la vremea aceea era în apogeul carierei sale de cântăreț. Știți că a fost la fel de bun ca și Dan Iordăchescu, prieten bun cu vărul meu Cornel Beldie ? Costel n-a putut pătrunde la operă pe motiv de dosar. Bine că aveau glas activității PCR de atunci. Ce mârșăvie !

În final totul a fost OK. Băieții au dat a doua zi un telefon cifrat : „, Sosit lași în stare acceptabilă ! Totul este în regulă ! Am găsit o damigeană goală în mașină. Semnat : C. Florescu.

.....//.....

Ce ai matale cu dosarul meu ?

Se apropia vârsta de pensionare, cu acest prilej Costel îmi spuse o poveste zic eu azi, neverosimilă. Îmi explică de ce nu a devenit cântăreț sau mai bine spus de ce nu a fost angajat la operă.

El toată viața a fost de o politețe ieșită din comun. ce să-i faci ! părinții învățători de marcă, ei au șters nasul la zeci de generații, l-au educat și canalizat numai spre lucruri corecte și bune în folosul familiei și al societății, mai mult i-au dat o voce care îi „topea” pe toți baritonii din „junglă” ! La un moment dat a dorit să-și manifeste public talentul și să cânte la operă, cu toate că avea deja diploma de inginer, dar pentru acest lucru , pe atunci , trebuia să ai un „dosar” curat, în acest scop se făceau „cercetări”. Se duce un individ oarecare în satul său de baștină Andrieșeni și află cu mintea sa îngustă, nu se știe de unde că părinții lui Costel au fost legionari, e drept că ulterior, dar tardiv s-a recunoscut că a fost o eroare, o confuzie de nume !? Ca și cum legionarii după ce au suferit ani grei de temniță sub dictatura lui Carol al II-lea, Antonescu și Dej n-au dreptul la viață. Ce oroare, ce tâmpenie !!

Bineînțeles că lui Costel i s-a dat verdictul „pas de operă” ! cu toate că o voce ca a lui Costel de bariton autentic se naște mai rar într-o viață de om, așa zice și finul său tot Constantin Florescu, căruia printr-o imprudență regretabilă, pe

când era student i-am „nenorocit” o tobă.. Recunosc i-am strict-o, dar nici el nu știa pe atunci care-i chestia cu 3,14... ! Ce să-i faci! Tinerețe, tinerețe, nimeni dintre noi n-a scăpat de ea, arătați-mi un om să nu fi fost copil, tânăr și apoi, babușca” ?

Ce-i făcu finul ? Îl duse pe Costel la radio lași și scoase o casetă pe care o păstrez cu sfințenie. de câte ori o ascult lacrimile curg alene pe obraji. Asta-i situația, alta nefiind !

.....//.....

Misiune în Bulgaria

Ne pune Dumnezeu mâna pe cap. Cum ?, Directorul nostru general Mihai Boicu, dădu ordin să plecăm în Bulgaria, evident cu scop și tematică precisă.

Cine erau aleșii soartei ?

Dl. director general Eugen Bratu, șeful delegației, dl. director al GSDP Iași, ing. Constantin Stoica, dl. ing. Constantin Florescu șef serviciu tehnic DRDP Iași și subsemnatul director tehnic al DRDP Iași.

Doamne Dumnezeul meu ce formație inteligentă. „Bravos generale” !!

Domnul inginer Boicu nu știa că pe atunci, pe Costel Stoica îl bântuia un ulcer, iar eu avusesem o intervenție chirurgicală de colecist, sau poate de aceia ? !

Așa se face că prin Bulgaria pe unde ajungeam strigau pe limba lor : Mă ! în această delegație sunt doi serioși și doi neserioși ! Vă las pe dvs. să deslușiți „ tâlcul” seriozității.

Ceea ce știu cu o precizie de metronom este faptul că șeful delegației, adică dl. ing. Bratu la Sofia, într-un colț de stradă, pe lângă ambasada României ne zice : Băieți, cei de la protocol mi-au spus să trec și pe la ambasadă, vorba ceia să spun cine suntem și cu ce ne ocupăm pe acilea, prin străinătăți. Noi ce să spunem ? Să trăiți !

Nu știu dacă trecură 5 minute și șeful nostru de atunci se întoarce și cuvântă : - Mă ! la mai dai în măsă de

pamblicari, eu am fost ruibist și nu mă închin în fața tuturor idioților. Chiar sunt curios ce o să-mi facă în țară. Dă-i în Doamne iartă-mă ! Ei au nevoie de mine și nu eu de ei !”

Și încep aventura de zile mari. La hotel după ce ne cazărăm, bulgarii ne invitară la masă. Acolo ce să vezi ? Un protocol de zile mari. Cu acel prilej am rememorat călătoria cu trenul de la București la Sofia, evident la vagon de dormit.

Dl. director Bratu ne atenționase la București : care vrei să te sinucizi mergi cu avionul, eu și cu Costică Stoica am ales trenul, la unison eu și Costel Florescu strigarăm „ toje” domn director. Știți, pe atunci limba rusă avea totuși ceva influență și cum mergeam într-o țară slavă, n-am zis slabă, stăteam pe linia de plutire.

În tren veni un tovarăș colonel și ne ceru actele la control. Uitasem să vă spun că dl. director Bratu ceru însoțitorului de vagon să ne aducă o ladă de bere.

După ce, cu toate bolile ce ne mâncau organismul, suflecăm o treime din sticle, apăru și „naș polcovnic”. Cu un zâmbet inocent și se pare nedisimulat ne zise : „ tovarăși ai delegației române, trei dintre dvs. vor trece granița, al patrulea nu-i posibil. Dl. Bratu se enervă și cuvântă : Mă române, te vad colonel, ia uite la moaca mea cam ce grad crezi ca am ?” Colonelul surprins luă poziție de drept și strigă : general. - Vezi mă că te-ai deșteptat, care-i problema ?

- Tovarășul Constantin Florescu nu poate trece granița pentru că are multe păcate pe suflet.

DI. Bratu cu un glas de primadonă îi spuse colonelului :
Iasa- l mă că-i de-al nostru, dacă face echipă cu mine îți dai seama ce om e, și către Costel : Mă Florica, tu, în fond ce grad ai în armată ? sau te pomenești că ai sărit-o ? Costel care între timp făcea fețe-fețe îi zise : sergent major domn director” !

Domnul Bratu afectat de răspuns : Hai mă că o feștelii, eu credeam că sunt înconjurat numai de colonei ! Apoi, pe un ton șugubăț: hai spune colonele ce vrei ?, uite am ceva bere și dacă mă enervez am, și ceva minte ceea ce vouă la armata vă cam, lipsește....”

Colonelul interiorizat peste poate se hotărî să termine suspansul, scoase buletinul său de cetățean român pe care scria clar : Constantin Florescu, născut în județul Bacău.

Vă imaginați reacția noastră, dar a lui Costel. Nu am avut timp să ne revenim, deodată apar trei fete în uniformă cu grad de „lent major” și cu o ladă de bere, cafele și restul tratației.

Este adevărat că în ziua aceia trenul București – Sofia a întârziat cam jumătate de oră, dar nu din vina noastră.

Domnule colonel Florescu din Bacău poate azi general, dacă mai trăiți, veniți la Iași să bem o cupă de vin de Bucium în amintirea acelei seri!

...//....

Aterizare forțată la Huși

Cred că se apropia Crăciunul. Era prin și treaba mea. Costel Florescu împreună cu Vasiliu Tarlev și subsemnatul ne întorceam spre Iași dintr-o misiune foarte grea, nemâncăți și însetați, la ceas de masă într-o Varșavă a cărui conducător auto era Fănică Marcu, de prin părțile Crețeștilor și Olteneștilor.

Refuzând oferta lui Fănică de a merge acasă pe la el ne-am îndreptat spre Huși.

Întrebări de milioane; ne oprim la domn profesor Ralea , acolo unde veneau din când în când Emanoil Petruț și Catinca Ralea, pe care i-am cunoscut din întâmplare fiind vecini cu un om al drumurilor, muncitorul Nicolaie Bălțatu, la nea Jenică Bălan ? sau pur și simplu să mergem la cârciumă unde cânta un extraordinar acordeonist Bucurel Băluță - ?.

În final alegem o altă variantă, cunoscând că învățătorul Vasile Baston, socrul vărului meu Ică, inginer agronom cânta într-un cor bisericesc din Huși, ceea ce făcea cu brio și bădia Costică, luăm o decizie de zile mari : mergem la domnul învățător Baston.

Atunci am ascultat 4 oameni deosebiți, care au cântat extraordinar colinde de crăciun. Au cântat realmente pe ,, patru voci” Doamne ! n-am auzit în viața mea o muzică de Crăciun mai frumoasă ca atunci.

Păcat că nu i-am înregistrat ar fi fost o amintire de neșters.

Când am ajuns acasă pe la 3 dimineață, nevasta mea mă luă la ,, trei păzește”: unde ai fost ? Ce ai făcut ?

- Nimic rău! Am cântat ,, Moș Crăciun cu plete dalbe” pe patru voci !!

.....//.....

La Vama Albița

Aveam pe atunci o misiune dificilă, împreună cu dl. ing. Florescu trebuia să referim asupra unor chestiuni de perspectivă, în orice caz pe granița cu fosta URSS, evident de natură tehnică.

De aceea, merg cu Costel la Vama Albița, îi zic sec : Costel știi de la profesorul nostru de analiză matematică Ilie Popa, care-i chestia cu „derivata într-o direcție” ? El sincer și cinstit cum a fost o viață îmi declară : nu-mi prea aduc aminte.

Așa încât abandonăm discuțiile filozofice și ne prezentăm la tov. colonel. Când ne-a văzut face drepti și strigă la un subordonat de al său : „protocol de gradul zero”.

Colonelul era un tip inteligent, un om care puteai să-l pui pe rană în loc de bandaj.

Din vorbă în vorbă, domn colonel ne făcu o confidență : „Vreți să vă fac cunoștință cu o mare cântăreață moldoveancă prin naștere și româncă prin convingere.”

Eu, care aveam ceva discuri pe acasă nu prea mă interesa, dar Costel zise : „hai măcar să o vedem cum arată”. Coborâm în fața clădirii, cu spatele lipit de perete stătea o ființă slabă, după ochi necăjită, așa mi s-a părut, plâpândă și se pare neconsolată.

Îl întreb pe colonel : „De ce doamne este așa tristă ?”
i-au furat vameșii sau fariseii portmoneul cu ruble ?

Domnia sa se uită la mine cu un aer indiferent : nu știu, nu mă interesează, cum de altfel nici pe mine! evident în afară de cântecele sale deosebite.

....//.....

Domn Antrenor !

Am un coleg de facultate și pe undeva și prieten la Constanța, pe nume Alexandru Arvinte sau pe scurt : Sașa !

În tinerețe a fost un mare baschetbalist, el arunca mingea la coș cu multă dexteritate.

Într-o zi îl întreb politicos și direct pe marele nostru sportiv : „, Cine te-a învățat să nimerești mingea printre inele cu atâta precizie ?”

Sașa se uită la mine ca și cum atunci mă vedea pentru prima oară și cuvântă scurt : „, Chițul!” și cu asta „, procesul” luă sfârșit, fără să mă dumiresc cine este „, chițul”.

Abia după ani buni am aflat că porecla de „, chițul” îi aparținea lui Constantin C. Florescu, cel care a fost totdeauna alături și de profesorul Ultimeșcu.

..... //

38 de ani în slujba sectorului de drumuri

revista – DRUMURI – PODURI

nr. 25-26/1996

De curând, salariații de la DRDP Iași, au sărbătorit retragerea din activitate a d-lui ing. Constantin Florescu, care cu pasiune și devotament a slujit sectorul rutier din țara noastră, cum poate puțini au reușit să o facă. Oare cine știe sau își mai amintește cum arăta rețeaua rutieră cu aproape 40 de ani în urmă ? Câte etape au fost parcurse de specialiștii în sector ? La toate acestea , d-l ing. Constantin Florescu a participat, fiind un specialist de bază în cadrul DRDP Iași.

A început activitatea în anul 1957, ca inginer proiectant, ca mai apoi să conducă activitatea de proiectare, din Direcția Regională. Această perioadă corespunde cu vastul program de modernizare a rețelei de drumuri din țara noastră și pentru care a coordonat proiectarea a peste 700 km de drum. Ocupând apoi funcția de șef de birou tehnic, abordează cu multă competență întreaga gamă de probleme cu care este confruntată o administrație de drumuri. Inițiază și își aduce contribuția la realizarea, pentru prima dată în țara noastră, a unui sistem informatic de urmărire a comportării în timp a rețelei rutiere. Astfel, datorită perseverenței de care a dat dovadă, DRDP Iași dispune, încă din anul 1982, de o bancă de date rutiere. Receptiv la tot ceea ce este nou, participă la diferite seminarii și simpozioane, unde publică referate tehnice de specialitate, reflectând tehnologii noi, aplicate sau aspecte

referitoare la comportarea în timp a lucrărilor executate. Privind tot timpul spre viitor, nu a uitat niciodată trecutul, făcându-l cunoscut tuturor, prin cele două monografii ale Direcției Regionale de Drumuri și Poduri Iași sau diverse exponate prezentate la tradiționalele întâlniri ale unităților din Administrația Drumurilor.

Ca o recunoaștere a competenței sale profesionale, în anul 1980 efectuează un stagiu de specialitate în Franța și Belgia, Capacitatea profesională, calmul și perseverența i-au asigurat în permanență o autoritate demnă de invidiat.

Cine nu ascultă sau nu ia seama la ceea ce spune d-l inginer Florescu ? Toți colegii l-au îndrăgit și apreciat, de la cel mai mic subaltern și până la cei care i-au fost conducători.

De aceeași stimă se bucură și azi și dorim să-l asigurăm de toată dragostea noastră și după acest eveniment.

Toți colegii îi mulțumim sincer pentru tot ce a realizat în cadrul unităților noastre, dorindu-i totodată, ani mulți cu sănătate !

Te așteptăm să mergem mai departe.

Necrolog

autor ing. Constantin Florescu – junior

Constantin Florescu – Maiu,

După cum l-au rebotezat cei doi nepoți, Adina și Codrin, s-a născut la 19 mai 1931, în satul Glavaneștii Vechi, județul Iași. Era fiul cel mic al învățătorilor Constantin și Veronica Florescu, dascăli recunoscuți și prețuiți în comunitate. Scriitorul Pavel Coruț, în cartea sa „ Un om” zugrăvește un tablou al familiei Florescu din acea perioadă, în capitolul intitulat „ Icoana Sfintei Veronica”. Nepot de preot, Constantin Florescu dovedește de timpuriu remarcabile calități vocale, pe care le exersează în fața oamenilor adunați la slujba de duminică. Din păcate, copilăria lui a fost scurtă și zbuciumată : războiul, refugiul în Oltenia, tatăl concentrat pe frontul sovietic (un timp a fost șeful gării Odessa). În anul 1946 intra la Liceul Național din Iași, printre colegii săi numărându-se regretatul actor Octavian Cotescu. Sub îndrumarea profesorului Ultimeșcu își descoperea veleitățile sportive. Alintat de colegi cu apelativul Chitul, și-a reprezentat cu succes liceul în competițiile de gimnastică și baschet.

În Anul 1950 devine student al Facultății de Construcții din Iași, Secția Drumuri, Poduri și Căi Ferate. Proiectul său de diplomă, realizat în anul 1954 sub îndrumarea reputatului profesor Teiu Botez reprezintă o lucrare pe care ieșenii o așteaptă și azi : pasajul Elena Doamna – Tătărași. Pe 26

august 1956 se căsătorește cu Eugenia Vodă, o foarte tânără studentă la istorie, originară din Bucovina. Un an mai târziu își începe activitatea ca inginer în cadrul Direcției Regionale de Drumuri și Poduri Iași, unitate pe care avea să o slujească timp de 38 de ani, fără întrerupere, până la pensionarea sa, în 1995. În acești ani a fost, pe rând, inginer proiectant, șef serviciu proiectare, apoi (din 1971) șef serviciu tehnic, cunoscând cu ochii închiși fiecare metru al rețelei naționale din Moldova, participând la proiectarea și modernizarea a mii de kilometri de drum. În anul 1973 a publicat la Editura Tehnică, lucrarea „Racordări cu arce de clotoidă la drumuri”, carte ce a reprezentat, până la apariția calculatoarelor moderne, o unealtă indispensabilă pentru toți proiectanții de trasee rutiere. În ultimii ani de activitate și după pensionare s-a dedicat studiului istoriei drumurilor, petrecând sute de ore în arhive și biblioteci pentru a scoate de sub tipar alte două lucrări : „ Monografia drumurilor din Moldova” (1999) și „ Monografia societății de Construcții Feroviare Iași” (2002). Cum timpul estompează imaginile și emoțiile, oamenii ar putea să-l uite, mai devreme sau mai târziu : drumurile pe care le-a străbătut nu-l vor uita, cu siguranță, niciodată.

În ciuda acestei susținute activități profesionale, Maiu nu și-a neglijat marea pasiune pentru muzică. Romanțele interpretate de el au însuflețit adesea petrecerile de familie

sau pe cele ale colegilor drumari. A absolvit cursurile serale ale Liceului de Artă din Iași, secția canto, a activat în corul „ Gavriil Muzicescu” al Filarmonicii ieșene, iar în ultimii 10 ani s-a întors spre muzica religioasă, activând în corurile bisericilor Frumoasa și Bărboi. Cultură muzicală deosebită, simț artistic cultivat asiduu, voce baritonală de excepție, așa poate fi definit în câteva note muzicianul Constantin Florescu. Rămân mărturie caseta de romanze pe care a înregistrat-o în anul 2001, în studioul compozitorului ieșean Constantin Bardan și cele câteva fragmente de înregistrări video.

Și dacă vocea s-a stins, ecoul ei va dăinui mereu în urechile și sufletele noastre. Dincolo de drumuri sau de muzică, omul Constantin Florescu și-a iubit familia, cu pasiune și devotament, împinse uneori până la sacrificiu. Soția, Medi, în primul rând. Peste 3 ani i-am fi putut felicita la nunta de aur. Apoi părinții, pentru care a nutrit un adevărat cult și lângă care a stat până în ultima lor clipă de viață. Fratele, renumitul arheolog Adrian Florescu, cel care , deși dispărut prematur, în 1986, rămâne și astăzi un nume de referință în domeniul arheologiei românești. (De altfel, una dintre perioadele cele mai dificile din viața sa a fost 1984 – 1986, când, foarte rapid, și-a pierdut fratele și ambii părinți). Copiii, Carmen și Constantin Eugen, nepoții, Adina și Codrin. Nu în ultimul rând, unchii, mătușile, verii , verișoarele, pentru toți a avut un cuvânt

bun și un pahar de vin, a ținut la toți și la fiecare în parte, convins că numai cei de-un sânge cu tine te pot înțelege și ajuta atunci când te ajung nevoile.

În ciuda unei suferințe teribile, s-a stins demn, așa după cum a trăit. Constantin Florescu – Maiu a plecat spre veșnicie în ziua de 28 mai 2003. În aceeași zi , tatăl său, învățătorul Constantin Florescu ar fi împlinit 103 ani, iar fiul său, inginerul Constantin Eugen Florescu a împlinit 38 de ani. Trei bărbați din aceeași familie, purtând același nume, sunt legați de aceeași zi a calendarului.

Nu știu dacă Divinitatea ne răsfață sau ne pedepsește prin această potrivire, dar prezența Ei este certă, neputând fi vorba despre o simplă întâmplare.

Fără îndoială se mai pot scrie câteva sute de pagini amintindu-ne de inginerul Constantin C. Florescu. Dar vorba românului : „ tot cei mult strică” !.

Așa că mă opresc aici, nu înainte de a-i invita pe cei care l-au cunoscut, citind aceste rânduri, să păstreze un moment de reculegere în memoria sa !

Costel ! nu te vom uita niciodată !

Dealtfel , ca și pe ceilalți prieteni, drumari și podari de mare clasă, care azi numai sunt printre noi !

-----///-----

Epilog